נצח נצחים

יו"ל ע"י ישיבת ברסלב נצח נצחים בנשיאות מורינו הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"הרצון - זה הכי גבוה שאפשר להגיע"

אצל האשכנזים ביו"ט אומרים יזכור, זה כמו אשכבה לנפטרים אצל הספרדים, אבל משהו יותר דרמטי, זאת אומרת שמי שלא נפטר לו מישהו, אז הוא חייב לצאת החוצה, כי אם הוא לא יצא, שנה הבאה הוא גם לא יצטרך לצאת ... הוא יצטרך להגיד יזכור... אז מפחדים מזה.

באחד הפעמים הרב ישב בבית מדרש, וחיזק כמה בחורים, וכשהגיע זמן יזכור, אמרו להרב, שצריכים לצאת החוצה, אמר להם הרב אנחנו כולנו יתומים, הבחורים לא הבינו מה זה אומר, אמר להם הרב, שכולנו יתומים של רבינו, רבינו נפטר אנחנו היתומים שלו..

תראה מה זה תחושה, זה תחושה אישית, זה אבא ואימא שלי, איזה חיבור חזק...

***

ככה, הייתה התחושה של תלמידי הבעש"ט כשהוא נפטר.

ידוע שהרבה צדיקים גדולים וקדושים הסתופפו בצילו של הבעש"ט הקדוש, שהיה מיסד ומנהיג את תנועת החסידות.

לכל הצדיקים הגדולים, היו זמנים מיוחדים, שהם היו רגעי השיא המיוחדים ביותר, שבהם היה אפשר לזכות לדברים גדולים, אצל הבעש"ט למשל, זה היה בסעודות השבת, ובמיוחד בסעודה שלישית, שעוד יותר גבוה מכל הסעודות.

להיות צמוד לבעש"ט זה משהו נשגב מאוד, לכן כאשר הגיע זמנו של הבעש"ט, והוא הלך מהעולם, כל התלמידים הרגישו אבלים ממש.

מי שהמשיך את דרכו של הבעש"ט, היה המגיד ממעזריטש, קראו לו ר' דב בער מעריית מעזריטש והוא היה ממשיך דרכו של הבעש"ט.

באותם ימים, אחד התלמידים הגדולים של הבעש"ט, רבי יעקב יוסף מפולנאה החליט לנסוע לעריית מעזריטש, הוא היה חייב קצת חיות, ולא היה לו את הבעש"ט, אז הוא רצה לנסוע לראות מה יש אצל המגיד ממעזריטש.

הוא שמע שהמגיד ממעזריטש עושה טיש, אז כשהוא הגיע למעזריטש, הוא שלח את המשמש שלו שיבדוק מה הולך שם, אם אפשר להגיע, אם הוא אומר תורה וכו'.

אחרי כמה דקות, המשמש חוזר ואומר לו שמה שקורה שם זה לא יאומן, יש אש מתלקחת סביב המגיד, עבודת השם מופלאה ביותר, חייבים ללכת לשם מהר.

רבי יעקב יוסף לוקח את המקל וצועד לביהמ"ד לשמוע את המגיד, הוא מגיע לבהמ"ד, הוא רואה שהמגיד שותק, אז הוא חשב שכנראה נגמר הדרשה, או משהו כזה, הוא חזר על עקבותיו.

בבוקר הוא שולח עוד פעם את השמש והשמש חוזר ואומר, רבי, לא יאומן מה שהולך שם, ממש כמו מעמד הר סיני, אתם חייבים ללכת.

שוב הם צועדים שניהם לכיוון הבהמ"ד אבל שוב הם רואים שהמגיד דומם, אין כלום.

כשהגיע סעודה שלישית, הבין רבי יעקב יוסף מפולנאה שהוא צריך ללכת בעצמו ולא לשלוח את השמש.

והכן, כך הוא עשה, הוא בעצמו קם בכדי לראות מה קורה בבית המדרש של המגיד, הוא מגיע לבהמ"ד מוקדם לתפוס מקום, הוא מתיישב, המגיד נכנס, ואומר, רבותי היום יש לנו אורח מאוד חשוב, רבי יעקב יוסף מפולנאה, היום הוא יתן לנו תורה.

רבי יעקב מתעקש, אני לא באתי לדבר באתי לשמוע ממכם, נהיה ויכוח בניהם עד שרבי יעקב אומר אין לי מה להגיד, רק משפט אחד יש לי להגיד, **כל יהודי חייב שיאחוז במידת הרצון**!.

אמר לו המגיד "אם הגעת להשגה של הסוד הגדול הזה, של דעת הרצון, אין לי שום תורה שאני יכול להגיד לך" הגעת כל כך גבוה, אם הגעת לדעת הרצון, גמרנו. כי הרצון זה הכי גבוה שעוד אפשר להגיע!

***

המדרש שיר השירים, כותב: **'יפה את רעיתי כתרצה'** - 'כשאת רוצה' - עם ישראל אתם יפים כשאתם רוצים. **כד את בעייא, לית את צריכה מילף מכלום** - 'כשאת רוצה - אין את צריכה לשאול דבר או לבקש דבר'.

זה מדרש! הגעת לדעת הרצון, אתה לא צריך לבקש, הכל אתה תקבל! שום דבר לא יחסר לך, הכל תקבל.

ושים ליבך היטב, לכל דיבור ודיבור מדברי המדרש הקדוש הזה, כמה וכמה מפליג במעלת הרצון דקדושה, שישראל עם קדוש, כשרוצים באמת רצונות דקדושה, להתקרב להשם יתברך, אינם צריכים עוד לבקש משום אדם ללמוד ממנו, רק הרצון בעצמו יודיע לו מה לעשות לגרום נחת רוח לקב"ה.

הקב"ה בעזרת השם יתן לנו הרבה חיזוקים ברצון חשק ברצון, רצון לרצון...